

ГЛАВА 1

Какво е едно име?

*Туй, което зовем ний „роза“,
ще ухае сладко под всяко друго име.*

„Ромео и Жулиета“¹

– Но аз винаги съм си мечтала за жълти рози – каза булката и се наклони напред. – Жълти рози и бели лилии, завързани с канап.

– Жълтото е твърде обикновено, Мелани – отговори по-възрастната жена, госпожа Карлтън, и махна с ръка, сякаш да пропъди бъдещата си снаха. – На сватбата на семейство Смитсън имаше цветя в прасковен цвят. Стояха много елегантно и изискано. – Кимна накрая, сякаш това беше последната ѝ дума.

Джулиет загриза капачката на химикалката си, докато гледаше как двете жени дискутират предпочитанията си за цветята за сватбата. Откакто започна цветарския си бизнес преди година, подобни сцени бяха нещо обичайно. Понякога се чувстваше като терапевт.

Джулиет издърпа капачката на синята химикалка от устата си и написа бързо в тефтера пред себе си.

– Всъщност рози в жълти и прасковени цветове ще изглеждат чудесно – предложи тя и набързо скицира букет. – Направихме нещо подобно през лятото за сватбата на семейство Хатърли и изглеждаше божествено – отбеляза и се наведе към госпожа Карлтън

¹ Всички цитати от произведенията на Уилям Шекспир са в превод на Валери Петров. – Б. пр.

сякаш бяха първи приятелки. – А знаете колко е изискана Елинор Хатърли.

Парадираше с името, но не я интересуваше. Макар да беше родом от друго място, бе живяла достатъчно дълго в Мериленд, за да знае, че снобизмът вирее в тези кръгове. За бога, тя дори беше била омъжена за един от най-големите снобари в Шоу Хейвън.

Все още бе омъжена за него, поправи се. Все още. Съгласно законите на щата Мериленд, с Томас трябваше да живеят разделени в продължение на една година, преди разводът им да бъде финализиран. Бяха изминали шест месеца и тя отброяваше оставащите дни.

Мелани погледна Джулиет, а в погледа ѝ се четеше искрица надежда.

– Букет от жълти и прасковени рози звучи прекрасно.

Госпожа Карлтън я потупа по ръката и се усмихна.

– Знаех си, че ще се разберем по този въпрос. Малките неща са най-съществени. Ще го разбереш, когато и ти станеш част от семейство Карлтън.

Джулиет грабна таблета и затърси из каталога си различните аранжировки в опит да им помогне да набележат няколко, от които да изберат най-подходящата.

Добре дошла в семейния живот. Един свят, в който ще търчиш до изнемога да угаждаш на съпруга си, сватовете и дори на приятелите си, докато всичките ти мечти и желания станат на пух и прах.

Джулиет позволи на спомените от собствената ѝ сватба да я завладеят. Срещна Томас, докато учеше „Изящни изкуства“ в университета „Оксфорд Брукс“. Той беше студент, спечелил популярната международна стипендия „Роудс“, американец, учещ в по-престижния Оксфордски университет. Срещата им беше чист късмет – тя отговаряше за доставките в района към местен магазин за цветя през уикендите, за да изплаща студентския си заем. Докато вървеше по пътеката към колежа „Крайст Чърч“, опитвайки се да избегне върволицата от студенти и туристите, които

се любуваха на фонтана, по средата на поляната, буквално бе прегазена от любезния стипендиант, който закъсняваше за вечеря.

В онзи ден ѝ завъртя главата – буквално и преносно. Тя беше като опиянена от ума и изисканите му маниери, а той – от красотата и артистичната ѝ натура. Връзката им се усещаше като лятна любов – прекарваха всеки ден заедно, откакто се запознаха – устройваха си пикници в парка и се разхождаха безцелно из ботаническата градина. Той се вълнуваше от всичко, свързано с нея – от детските ѝ спомени, та чак до плановете ѝ за бъдещето.

А после тя забременя.

Тогава розовият им балон се спуска. Все още бяха лудо влюбени и разликите в произхода и житейския им опит не можеха да замъглят всепоглъщащата страст помежду им. И когато Томас подходи като истински джентълмен, какъвто беше, и ѝ предложи да се омъжи за него, тя без миг колебание се съгласи. Та не бяха ли създадени един за друг?

Ожениха се в Лондон. Неговото семейство не присъстваше, тя дори не беше сигурна, че изобщо са били поканени. Но трите ѝ сестри бяха до нея да я подкрепят. Най-голямата – Луси, я биваше в организирането. Броени дни след предложението на Томас успя да запази дата в кметството и да ангажира мястото за сватбата. Дори Кити и Ческа, все още малки – на седемнайсет и осемнайсет години, – се включиха в украсата на масите и изработката на поканите. Дори се съгласиха да облекат шаферските рокли, които Джулиет направи.

Макар подготовката да беше кратка, а събитието – набързо организирано, сватбата *беше* приказна. Двайсет и една годишната Джулиет никога не се беше чувствала по-красива от момента, в който, съпроводена от баща си, вървеше към олтара, а малкото ѝ коремче едва се загатваше под всичките пластове дантела.

Томас се обърна и я погледна, а в очите му се четеше любов (или поне така изглеждаше) и това постави началото на великолепия съвместен живот за Джулиет.

По-добре бе да не мисли за това точно сега.

– Къде се запознахте? – попита Джулиет бъдещата булка.

– В „Харвард“ – отговори Мелани.

Тъкмо да каже още нещо, но по-възрастната жена допълни вместо нея:

– Дейвид учеше „Право“ там. Представете си колко изненадани бяхме, когато се прибра не само със завършено образование.

Мелани се изчерви, но не каза нищо.

Джулиет преглътна мъчително при спомена за реакцията на свекърва си, когато Томас представи съпругата си. Когато се преместиха в родния му Мериленд, за да може да започне работа в бащината компания, бяха женени от две седмици. Уверяваше я, че и неговото семейство ще я посрещне също толкова радушно.

Тя обаче се чувстваше като провал от самото начало. Различията им, които той толкова харесваше в Оксфорд, някак се превърнаха в пречки, срещу които той неодобрително клатеше глава. Не се обличаше подобаващо, беше твърде артистична и за бога, дори не беше завършила бакалавърската си степен.

Минало свършено, нали така. Или щеше да бъде, веднъж само да приключат с развода. Поне тогава най-сетне щеше да може да продължи с живота си, макар че завинаги щеше да бъде свързана с Томас заради шестгодишната им дъщеря – Попи.

– Спираме се на този – категорично отбеляза госпожа Карлтън, сочейки снимка на таблета на Джулиет. – Хайде сега да изберем и украсата за масите.

Джулиет погледна Мелани, която кимна отново.

– Ще изглеждаш ослепително – увери я Джулиет и на лицето на жената грейна усмивка.

Отчасти ѝ се искаше да предупреди Мелани, че не-

щата няма да станат по-розови. Истинската борба за надмощие започваше веднага след сватбата.

Престани.

Може пък младоженецът да не бе такъв гадняр, какъвто се оказа Томас. А може би Джулиет бе твърде изтощена. Все пак бе изкарала седем години, няма как да е било толкова тягостно през цялото време. Но сега трябваше да гледа от хубавата страна. За „Цветята на Шекспир“ сватбите бяха най-надеждният източник на приходи. Бизнесът ѝ все още се развиваше и тя градеше репутацията си. Прогнозите ѝ показваха, че ще излезе на печалба чак следващата година, но за момента определящ беше паричният поток, който влизаше в бизнеса ѝ.

Усети вибрациите на телефона в джоба си. Дискретно го извади, като положи усилия да остане незабелязана. Даваше си сметка колко зле би го възприела тази жена, за която обноските бяха всичко. Призля ѝ, когато погледна дисплея.

Звъняха от академия „Съри“.

Най-престижното учебно заведение в Шоу Хейвън, с годишна такса от десет хиляди долара, в което се обучаваха деца от детска градина до дванайсети клас. Попи го посещаваше от една година и ѝ се отразяваше добре въпреки неприятностите с развода.

– Моля да ме извините, но трябва да приема обаждането, от училището на дъщеря ми е. – Джулиет се усмихна извинително на жената пред себе си. – Веднага се връщам.

Преглътна с усилие и излезе в коридора на скъпата къща в колониален стил. Плъзна пръст по екрана на телефона, за да вдигне, и се подготви за неприятното обаждане. Не че Попи беше виновна, че закъсня за училище тази сутрин. Закъснението беше изцяло по вина на съседите, на новите съседи, които се нанасяха в къщата до тях. Камионът с вещите им беше запушил алеята пред къщата на Джулиет и докато шофьорът го отместил, Попи вече закъсняваше с двацет минути.

– Госпожа Маршал? Обажда се Марион Дейвис. – Насечената реч на директорката ѝ напомни на свекърва ѝ. – Опитвам се да се свържа с вас от половин час. Очакваме от родителите да са на разположение, когато ги търсим.

– Много съжалявам, бях в среща. Не съм чула телефона си. – Джулиет се почувства като непослушно малко момиченце. – Всичко наред ли е? Случило ли се е нещо с Попи?

– Не, нищо ѝ няма на Попи. Но тя беше въввлечена в един... инцидент. Налага се да дойдете до училището, за да обсъдим въпроса.

– Сега ли? Сериозно ли е? Сигурни ли сте, че не е пострадала? – На Джулиет ѝ се зави свят.

– Да, не е наранена. Но има проблем. Не бих искала да коментирам повече по телефона. Заповядайте в офиса ми и ще ви разкажа всичко.

Джулиет погледна часовника си и направи гримаса.

– Ще е удобно ли да дойда в края на часовете? – Трябваше да направи десет доставки преди това, а да ги смесити до три часа следобед, вече изглеждаше непосилно.

Директорката, госпожа Дейвис, понижи глас и изигра коза си:

– Разбира се, мога да се обадя и на господин Маршал, ако предпочитате.

– О, не, няма да е необходимо. Ще съм при вас възможно най-скоро. – Ни най-малко не искаше да намесват Томас. Колкото по-малко взаимодействие имаха, толкова по-добре.

– Много добре. Ще ви приема незабавно – отговори директорката и затвори, докато Джулиет все още държеше телефона до ухото си.

Трябваше да се обади на Лили и да я помоли да остане в магазина до по-късно, както и да направи доставките. А само как мразеше да прибягва до това, макар че Лили нито веднъж не се бе оплакала. И тя като Джулиет се стягаше и действаше.

Изглежда и за двете денят щеше да стане още по-неприятен.

* * *

– Госпожо Маршал, заповядайте. – Училищният секретар я покани в кабинета на директорката. Изведнъж Джулиет се олюля. Опита се да си придаде по-елегантен вид, като приглади дънките и оправи ризата си. Вече ѝ беше чуждо да се обръщат към нея с „госпожо Маршал“. Интересно бе колко бързо се отърси от тази асоциация. Сега отново се възприемаше като Джулиет Шекспир, момичето, което израсна в Лондон. В годините след скорострелния си брак някак загуби уменията да се наслаждава на живота, в което Томас се беше влюбил. Беше станала жертва на собствените си опити да се впише там, където не принадлежеше.

С влизането ѝ в кабинета на директорката, всички извърнаха поглед към нея. Тя потърси първо Попи с очи и видя шестгодишната си дъщеря да седи в ъгъла, с широко ококорени очи, взиращи се умолително в нея.

Усмихна ѝ се окуражително. Попи беше буйно и инатливо, но добро дете, което просто преживя много за годините си.

– Седнете – подкани я госпожа Дейвис към единствения свободен стол.

Джулиет седна до Попи. И чак тогава забеляза другото дете – дребно, русо момче, което се губеше в големия стол, а в ръцете си стискаше синьо влакче.

На бузата му имаше червен отпечатък.

Сякаш бе шамаросан.

О, не!

– Госпожо Маршал, това е господин Съдърланд. Днес е първият ден на сина му Чарли в академия „Съри“.

– Госпожо Маршал? – обади се дълбок, дрезгав глас. – Представител на фамилия Маршал от Шоу Хейвън?

Сърцето на Джулиет заби лудо. Извъртя леко гла-

ва, за да погледне мъжа. Беше главозамайващ. Видимо висок, макар и седнал, с широки рамене и внушителен гръден кош. Но онова, което я остави без дъх, беше лицето му – с изваяните си скули и силна, изсечена челюст, спокойно се нареждаше сред най-красивите мъже, които беше срещала.

– Ами... да. Съпругът ми е Томас Маршал.

Мъжът повдигна вежди, но не каза нищо.

– Госпожо Маршал, нека ви разясня какво се случи между Попи и Чарли – намеси се директорката. – По време на свободните игри двамата се занимаваха с влакчето и релсите – изрече тя толкова тихо, че накара Джулиет да се наведе напред. – Скараха се за синия влак и Попи удари Чарли толкова силно, че той политна назад и си разкървави носа в стената.

Джулиет понечи да отговори, но не успя и застина онемяла. Ушите ѝ забучаха, заглушавайки всичко останало. Директорката и господин Съдърланд я гледаха втренчено, сякаш е най-лошият родител на света.

И вероятно бяха прави.

– Попи – най-сетне проговори Джулиет, ала тревогата в гласа ѝ взе превес и думите излязоха неуверено. – Знаеш, че не е редно да се биеш.

– Ти удари приятелката на татко, когато я завари вкъщи с него – отвърна Попи. – И каза, че не е хубаво да се крадат чужди неща.

Джулиет занемя. Как Попи си беше направила този извод? За миг се пренесе обратно в момента, когато завари Томас и асистентката му във възможно най-компрометиращата поза. Догади ѝ се. Страните ѝ пламнаха от смущение, когато хвърли поглед към директорката, за да разчете реакцията ѝ. Лицето на по-възрастната жена остана безизразно, както обикновено.

За разлика от нея, господин Съдърланд се опитваше да прикрие усмивката си. Следеше я с подновен интерес.

– Въпреки това не е правилно да удряме хората, миличка – отбеляза отново Джулиет. Устата ѝ пресъх-

на. Как се предполагаше да обясни на шестгодишното си дете гнева, който я бе обладал, когато разбра, че е предадена. Тогава за първи път през живота си удари някого. – Аз не биваше да го правя, както и ти.

– Влакчето е мое – изтъкна Попи с типичния си инат. – Казах му, че е мое, и той пак се опита да го вземе. Винаги си е било мое. Не може просто така да се появи един ден и да ми го открадне.

Джулиет стрелна мъжа с поглед. Беше ѝ трудно да се въздържи заради високите скули, здравата челюст, но изненадващо и за самата нея – заради наболата брада. Излъчваше завладяваща сурова красота, която не се срещаше често сред мъжете в района.

Осъзна, че и той се е втреничил в нея.

– Влакчето не е твое – отбеляза Джулиет. – Принадлежи на училището и всеки може да играе с него. Извини се на Чарли.

– Няма.

Малкото момче я погледна с още по-ококорени очи. Джулиет осъзна, че то не е казало нито дума. Русата му коса падаше на челото му, а дрехите му седяха опънати по тялото му.

– Днес е първият ден на Чарли. Трябваше да го приветстваш и да го разведеш наоколо. Не може да се отнасяш така с хората. Извини се! – Този път беше по-рязка. Дори Попи я изгледа изненадано.

– Извинявай.

– А сега се постарай да звучиш искрено.

Попи нацупи долна устна и я захапа. За секунда се взря в Чарли, като че претегляше вариантите.

– Добре, много извинявай за тъпото влакче. Половината му колела липсват. Следващия път вземи зеленото, то е най-бързото.

Чарли кимна мълчаливо, сякаш тя беше извор на познанието на цялото училище.

– Е, това е добро начало – каза директорката. – Но съгласете се, не мога да оставя нещата така. Попи уда-

ри друго дете и трябва да бъде наказана. В това училище имаме високи стандарти и очакваме от възпитаниците си да се придържат към тях.

– Не мисля, че има нужда от наказания – обади се господин Съдърланд с наистина мил глас. – Детето се извини, нали така? Мисля, че е достатъчно. – Усмихна се на директорката и на лицето му се очертаха трапчинки.

– Опасявам се, че не мога да оставя нещата така. – Директорката поклати глава и се обърна към Джулиет. – В академия „Съри“ не толерираме насилие под никаква форма. Ще ви помоля да приберете Попи вкъщи и да я задържите там до края на седмицата.

– Отстранявате я за цяла седмица? – притеснено попита Джулиет. Чудеше се как, по дяволите, ще го обясни на Томас.

– Е, хайде де – каза господин Съдърланд. – Да не го превръщаме в голяма работа. На всеки се случва да сгреша.

– Не съм сигурна... – Госпожа Дейвис погледна първо него, после Джулиет. – Попи е буйно момиче и не искам да остава с впечатлението, че опрощаваме подобни изблици на насилие.

Джулиет облиза устни.

– Няма да се повтори, имате думата ми.

Госпожа Дейвис склочи ръце пред лицето си и подпря брадичката си отгоре. После погледна към Попи, която все още седеше мълчаливо.

– Попи, осъзнаваш ли грешката си?

Попи кимна отривисто.

– И много съжеляваш за постъпката си?

Последва друг порой от кимвания.

– Хм – замисли се директорката, – много добре, този път няма да те отстраня. Но удариш ли отново друго дете, ще те накажа много строго. Разбра ли ме?

– Да, госпожо директор. – Този път гласът ѝ прозвуча плахо.

Ако Попи беше и наполовина толкова уплашена, колкото Джулиет, значи наистина бе разбрала. Но това, което наистина успокои Джулиет, беше облекчението, че няма да се наложи да уведомява Томас за случилото се.

Малка утешителна награда, но щеше да я приеме.

* * *

– Може ли да спрем за сладолед по път за вкъщи? – попита Попи, докато люлееше крачетата си и удряше с тях седалката си.

Джулиет погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза колата зад тях – огромен очукан пикап.

– Не и след като удари горкото момче. Отиваш директно в стаята си.

– Не е честно. – Попи се нацупи. – Винаги ходим за сладолед по случай първия ден от училище. Това е тро... тра... това е нещо, което правим. Ти ми обеща.

– Не е станало традиция, защото сме го правили само веднъж досега. – Джулиет се опитваше да запази спокойствие.

– Но ти обеща! – трепна гласът на Попи и тя понечи да заплаче.

– Това беше, преди да удариш Чарли – отбеляза Джулиет и стисна устни, за да овладее собствените си емоции. Ако имаше нещо, което мрази, то бе да гледа Попи как плаче, а горкото дете си поплакваше често през последните шест месеца.

– Извиних се вече. И следобед играхме заедно. Дори му дадох и двете влакчета – и зеленото, и синьото. Той каза, че вече сме приятели.

– Радвам се, че сте се сдобрили. Това е чудесно.

– Значи ще отидем за сладолед – стрелна се напред Попи, но коланът я спря, – моля те, мамо!

На кръстовището пред тях се беше образувала колона от автомобили. Джулиет натисна спирачката и

колата спря плавно. Загледа се в колоната и се запита кога ли нещата бяха станали толкова трудни. Достатъчно сложно бе да отглеждаш дете, но когато бяхте двама, поне имаше с кого да споделиш тревогите си.

Изглеждаше ѝ почти невъзможно да се оправя сама. Това бяха от редките случаи, в които Томас ѝ липсваше.

– Моля те, мамо! – примоли се пак Попи.

Колите пред тях се раздвижиха бавно и Джулиет хвърли бърз поглед на огледалото за обратно виждане. Черният пикап се беше придвижил зад тях. С едно примигване успя да различи шофьора, седнал до сина си с руса коса.

Един поглед и сърцето ѝ заби лудо. Защо този мъж ѝ влияеше така?

Сигурно това беше поредният етап от раздялата. Може би дори бе знак, че превъзмогва чувствата си към Томас. Всеки можеше да ѝ подейства така, просто господин Съдърланд се оказа на правилното или в случая – на грешното място. Хормоните бяха виновни. Не бе поглеждала мъж от шест месеца, откакто се раздели с Томас, а любовният им живот никакъв го нямаше месеците преди това. Това бе най-обикновена реакция след липсата на интимност, нищо повече.

По дяволите, нещо студено щеше да се отрази добре и на двете.

– Добре, отиваме за сладолед – съгласи се Джулиет, – но ако пак удариш някого, няма да стъпиш в сладкарница цяла година.

Попи кимна със сериозно изражение.

– Това се отнася и за теб, мамо.

Шах и мат! Джулиет не успя да прикрие усмивката си.

ГЛАВА 2

Два рода равно знатни от Верона...

„Ромео и Жулиета“

– Хей, приятелче, искаш ли сладолед? – попита Райън и подкара леко пикапа. – Наблизо има много готино място, ходех там като дете.

Това заинтригува Чарли, както всеки път, когато баща му споменеше нещо за детството си.

– Какъв сладолед обичаше? – попита.

– Кленов сироп с орехи – отвърна той, – много лепкав, но супер вкусен. Чудя се дали все още го предлагат.

– И аз ще си поръчам такъв – решително обяви Чарли. – Обичам орехи.

Любопитното бе, че Чарли харесваше почти всяка храна, която опитваше. От бебе придружаваше баща си на честите му пътувания и беше привикнал към най-различни вкусове.

– Решено е, поръчваме кленов сироп с орехи.

Райън все още се чувстваше странно от това да бъде отново в Шоу Хейвън след толкова години. Е, имаше някои промени – като новото място за крафт бира на главната улица и новата галерия на крайбрежната алея, но извън тях си оставаше едно малко, заспало, пристанищно градче. Осеян с пъстроцветни къщи и изпълнен с мирис на море, Шоу Хейвън фигурираше на картите от векове, още от времето, когато представител на фамилия Шоу акостира кораб си тук и обявил земите по протежението на залива Чесапийк за свои.

Завръщането му се усещаше като машина на времето.

Райън остави пикапа на паркинга пред магазина за сладолед. Бяха останали едва няколко свободни паркоместа. Явно на всички им бе хрумнала тази идея.

Щом влязоха, Райън забеляза мушамата на квадратчета и столовете в различен стил. Познатата стара обстановка. С изненада установи, че се почувства отново като дете. Не беше стъпвал в Шоу Хейвън от почти четиринайсет години и смяташе, че завинаги е загърбил градчето и чувствата, които му навяваше.

Беше го направил. Поне до сега.

– Здравейте, какво обичате?

Райън се отърси от мислите си и погледна жената пред себе си. Тя му се усмихваше широко и държеше лъжица за сладолед.

– Предлагате ли сладолед с кленов сироп и орехи? – попита.

– Да. В купичка или фунийка да бъде?

Той се обърна към Чарли, който се взираше омагьосано във витрината на огромния хладилник, препълнен със сладолед в най-различни цветове и вкусове.

– Какво да бъде, приятелче?

– В купичка – отвърна тихо Чарли. Не беше отворено хлапе, противно на екстровеертната натура на баща си. Обикновено изражението му беше сериозно, сякаш беше погълнат от мисли, които не може да разгадае. Преди да постъпи в академия „Съри“, изискаха да премине изпит и съвсем очаквано, нивото от резултатите му съответстваше на дете във втори клас, въпреки че не беше възпитаник на конвенционална форма на обучение.

– Сложете три топки – усмихна се Райън. – С две лъжички, малкият може да има нужда от помощ.

Жената се засмя така, сякаш той беше казал най-смешната шега, като пърхаше с мигли. Райън се изчерви.

По това време от деня, когато децата свършваха

училище, единствените свободни места бяха в далечния ъгъл и те се запътиха точно натам. Чарли стискаше здраво кръглата купичка със сладолед, а Райън носеше лъжиците. Бяха на няколко крачки от масата, когато пред тях жена с дете стигнаха първи и заеха два от четирите стола.

Той веднага я позна. Беше му нужен само един поглед към облака от червена коса, за да разпознае майката на Попи Маршъл.

Райън огледа мястото с надеждата да види хора, които привършваха, като се канеше да се завърти наоколо, докато си тръгнат. Изглежда всички бяха пристигнали по едно и също време, което беше напълно разбираемо, като се има предвид че всички бяха дошли направо от училище. Но ако скоро не седнеха някъде, сладоледът на Чарли щеше да се разтопи.

О, какво пък толкова.

– Свободно ли е? – поинтересува се Райън, гледайки двата стола до Попи и майка ѝ.

Тя се обърна, за да го погледне. *Колко е красива*, помисли си той. Не че се изненада, Томас Маршал получаваше само най-хубавото в живота. Защо съпругата му да прави изключение?

– Да, заповядайте – посочи тя към столовете. Чарли незабавно зае този до Попи, така че Райън трябваше да седне до майка ѝ.

– Благодаря. Аз съм Райън, между другото. Така и не се запознахме подобаващо.

Фамилията Съдърланд, също като тази на Маршал, беше добре позната в Шоу Хейвън. Едните притежаваха половината земя, а другите – останалата. Като дете прекарваше голяма част от времето си със семейство Маршал и общите им приятели. В гимназията с Томас вече не можеха да се понасят. Дори и в тийнейджърските им години Томас напомняше на Райън на баща му. Самочувствието, което струеше от него, оставяше у околните едно опияняващо усещане.

Отпрати мисълта. Не искаше да мисли за Томас или баща си точно в този момент.

– Джулиет. – Тя подаде ръка, а ръкостискането ѝ беше учудващо силно. Пръстите ѝ бяха дълги и изящни, а ноктите ѝ – без следа от маникюр. Дори бяха късо подрязани и изглеждаха като ръце на работеща жена, а не на богаташка съпруга.

– Много ми е приятно, Джулиет – отвърна и хвърли бърз поглед на Попи и Чарли, които вече ядяха сладоледите си. – Тези двамата изглежда се сдобриха.

– Да, децата прощават бързо – съгласи се тя, като изглеждаше по-спокойна. – Но много съжалявам, че го е ударила, и то на първия му ден в училище. Надявам се да не е твърде разстроен.

Смущението ѝ го накара да се усмихне.

– Нищо му няма. Изглеждат като най-добри приятели в момента. А и той е свикнал с хората и новите запознанства. Аз съм фотограф и пътуваме много.

– Ще се извините ли и на съпругата си от мое име?

– Не съм женен.

– На приятелката си тогава – побърза да се поправи Джулиет, като стрелна с поглед безименния му пръст, което накара Райън да направи същото. Тя също не носеше халка – необяснимо несъответствие, при положение че на нейния пръст трябваше да има. Забелязваше детайли, които убягваха на останалите. Професионално изкривяване.

Райън поклати глави.

– Шеридан, майката на Чарли, и аз сме просто приятели. Появата на Чарли изненада и двамата ни. – Той загребва голяма лъжица сладолед от купичката на Чарли, без да отделя очи от нея. – Прекарва време с него, когато има възможност, но аз имам пълно попечителство.

– Така ли? – Джулиет го погледна заинтригувано. – А тя съгласна ли е?

Той вдигна рамене. Не изпитваше ни най-малко притеснение от ситуацията, беше свикнал с положението им.

– Заедно взехме това решение. Тя го обича, но отглеждането на дете не е съвместимо с работата ѝ. Когато не е на турне, прекарва колкото се може повече време с Чарли. Тя иска най-доброто за него. И двамата го желаем.

– Извинявай, невъзпитано е да задавам такива въпроси.

– Англичанка си, нали? – засмя се той. – Държиш се като типична английчанка.

– Какво значи това?

– Водите обикновен разговор, но ви става неловко и се извинявате.

– Всички англичани ли правят така?

Смутеното ѝ изражение го накара да се усмихне.

– Сблъсквал съм се с доста англичани по време на пътуванията си и да, смея да твърдя, че повечето го правите. Личи си, че искате да разберете нещо, но не ви харесва да питате. – Той наклони глава на една страна и се наслади на начина, по който тя се намръщи насреща му. – Както и да е, от коя част на Англия си?

– Израснах в Лондон – обясни тя, – но живея тук от почти седем години.

– Със семейство Маршал?

Отново погледна към ръката ѝ, на която липсваше халка.

– Да. – Тя сведе поглед. – Е, не и в момента. Сложно е, ако ме разбираш правилно.

Разбираше прекрасно.

– Искаш ли да сменим темата?

Тя се усмихна за първи път. Плаха усмивка, която озари цялото ѝ лице.

– Би било чудесно. – Тя наведе глава на една страна. – Ще ми разкажеш ли за себе си? Кога пристигнахте в града?

За разлика от Джулиет, Райън не се стесняваше да говори за себе си. Не по натрапчив начин, крещейки за внимание, но се чувстваше достатъчно добре в кожата си, за да си позволи да говори честно и откровено.

– Преместихме се през уикенда. Трябваше да се настаним миналата седмица, но ме забавиха в работа и всичко стана в последния момент. Багажът ни пристигна едва тази сутрин, пълна лудница е. Основателна причина да останем тук и да ядем сладолед.

– С камиони ли докараха багажа ви? – поинтересува се Джулиет.

– Да, нямаме много вещи, трябва да купя по-голямата част от мебелите. Това е първият ни постоянен дом. Е, по-скоро настоящ.

– В смисъл?

– Ще сме тук само до края на следващия юни. После се местим в Ню Йорк. В града сме само за предучилищната година на Чарли, докато привикне с учебния процес.

– Не е ли посещавал градина? – Джулиет повдигна вежди учудено.

– Не е, пътувахме много заради работата ми. Сега вече е на такава възраст, че трябва да се установим някъде. Предложиха ми работа в Ню Йорк, която започвам идния юни, така че ще се преместим там в края на учебната година.

– Как избра академия „Съри“?

Добър въпрос.

– Посещавах я като дете, това е връзката. Целият този училищен процес е изцяло нов за мен. Реших да положим основите на познато място, за да ни е по-леко. Ще помисля за избор на учебно заведение, когато се установим в Ню Йорк.

– Татко, Попи може ли да дойде у нас да си играем? – прекъсна ги Чарли.

– Ами... не знам. – Райън погледна Джулиет. Лицето ѝ беше безизразно. Искеше му се Чарли да завърже приятелство, но детето ѝ беше ударило неговото. Освен това къщата им беше затрупана с кашони, които чакаха да бъдат разопаковани.

– Не и днес – отвърна Джулиет. – Трябва да се вър-

на в магазина за няколко часа и Попи трябва да дойде с мен.

– Предпочитам да играя с Чарли. Моля те, мамо!

– Не и днес – поклати глава Джулиет.

– Ами довечера? Можем ли тогава да си поиграем?

– Довечера ще си в леглото.

– След следобедния чай?

– Не, скъпа, следобед може да поиграеш на двора, но след това ще трябва да се изкъпеш и да си легнеш. Имахме дълъг ден. – Тя погледна Райън и вдигна рамене.

– Добре, да се чакаме на двора – обърна се Попи към Чарли, – имам готина люлка на въже.

– Попи, Чарли не може да дойде следобед. – Джулиет погледна Райън. – Съжалявам, но в един момент го бие, а в следващия на практика го кани да живее с нас.

– Ами че той живее почти у нас – каза Попи, – в съседната къща е.

– Какво? – Джулиет се взря в децата, преди да се обърне към Райън. Той дори не се опита да прикрие усмивката си. – Не ми казвай, че сте се нанесли в къщата на семейство Лангдън, на улица „Летърман Съркъл“? Трябваше да се досетя още когато спомена за камионите.

Сега той се усмихна широко.

– Да, точно в тази.

– Нямах представа, че сте вие. Планирах да се отбия по-късно тази вечер и да донеса растение, за да приветствам новодошците в квартала. Съжалявам.

Райън нямаше ни най-малка представа защо Джулиет му се извиняваше, макар че беше забелязал, че англичаните имат този навик. А и все още беше червена като домати.

– Ти живееш на номер 48? – попита той.

– Не, на 44 – поклати глава тя.

– Едноетажната къща?

– Точно така. Преместихме се едва преди няколко месеца.

– Тогава, радвам се да се запознаем, съседке – протегна ръка за поздрав той. Тя я пое, а той обви пръсти около нейната мека на допир ръка.

Имаше нещо интригуващо в Джулиет Маршал. Нещо, което го караше да иска да я опознае по-добре. Тя беше нежна и крехка – очарователна комбинация.

Но и доста опасна комбинация, напомни си той. Беше в града за малко. Нямахме абсолютно никаква нужда от усложнения като Джулиет Маршал.

Бяха съседи. Само съседи, а що се отнасяше до Райън, той щеше да бъде напълно доволен отношенията им да останат такива – приятелски и чисто съседски.

Дори и част от него да копнееше да са нещо повече.

* * *

Минаваше осем часът вечерта, когато Райън чу почукване на входната врата. Чарли играеше с лего на пода, а Райън отпиваше от наполовина празна бирена бутилка. Чувстваше се като американец, усещане, което не бе изпитвал от много време. Беше пригответил стек от риба тон на барбекюто и държеше местна бира. Странно бе колко бързо се аклиматизираше.

Чарли надникна от наполовина изграденото укрепление.

– Кой е?

– Не знам, малкия. Забравих да си сложа рентгеновите очилата сутринта. – Райън се усмихна на сина си. – Ще трябва да разбере по старомодния начин, като отвори вратата.

– Може би е Попи. – В гласа на Чарли звучеше надежда. – Може ли да поиграем навън?

– Попи сигурно се оправя за лягане. – Беше чул Джулиет да я вика по-рано от другия край на поляната. Райън не беше така строг по отношение на часа за лягане – стига Чарли да спеше достатъчно, всичко бе наред.

– Уфф – стисна устни Чарли, – много скучно.

Докато отваряше вратата, вниманието на Райън все още беше съсредоточено върху Чарли. Усмивката му изчезна в мига, в който видя кой стои отсреща.

– Какво искаш? – попита и се обърна да провери дали Чарли беше чул.

Мъжът на прага изглеждаше по-дребен, отколкото си го спомняше. Също и по-немошен. И въпреки това, когато го погледна, Райън се почувства отново на десет години, а пред погледа му изникнаха спомени как почервенелият му от ярост баща крещи в лицето на майка му.

– Разбрах, че са те видели в града. Исках да се уверя сам – отвърна баща му.

– Върнах се вчера – каза Райън, без да трепва.

– Но защо? – поинтересува се по-възрастният мъж. – Защо си тук след толкова години? – Сведе очи и добави: – Майка ти плака цял ден.

– Съжалявам. – Ако беше по-млад и по-импулсивен, Райън може би щеше да отбележи, че обикновено именно баща му я разплакваше. Но вече не беше дете, а мъж и имаше свое дете, за което да се грижи.

– Моето идване не те засяга – отвърна му Райън.

Чарли се показа до Райън, а в ръцете си държеше разноцветни блокчета.

– Ще ми помогнеш ли с тези?

За момент баща му не отговори, а само се взираше в Чарли и не помръдваше.

– Това твоето дете ли е?

Изглеждаше изненадан. На Райън му допадна мисълта, че баща му не знае всичко. Подозираше, че са разбрали за съществуването на Чарли. Където и да беше по света, баща му го следеше от разстояние, за да се информира. Но беше успял да опази поне това.

– Да – отвърна Райън, прегърна Чарли през раменете и го придърпа по-близо до себе си. Не можеше да потисне импулса да го предпази.

Чарли се озадачи от тона на баща си, ококори очи

и го загледа с интерес. Не каза нищо, само стоеше и наблюдаваше.

– Докога ще останете в града? – попита баща му.

– Не е твоя работа.

Този път баща му реагира. Присви очи и стисна устни.

– Напротив, моя е. Засяга мен и семейния бизнес. Искам да разбера дали имаш намерение да се намесваш в делата на компанията.

Райън успя да овладее усмивката си. Желанието за усмивка не беше предизвикано от чувство за хумор, а от осъзнаването, че някои неща не се променят с годините. Както винаги компанията беше на първо място.

Макар да притежаваше една трета от акциите в компанията благодарение на наследството от дядо си, нямаше ни най-малкото желание да се включва в семейния бизнес. Дари всичките си дивиденди на благотворителна организация, която подпомагаше малкото градче в Намибия, в което се бе родил Чарли. Но беше наясно, че мисълта да упражни какъвто и да било контрол в компанията, би съсипала баща му.

Чарли се доближи до баща си, попивайки всяка негова дума. За Райън импулсът да отпрати този човек от прага на дома си, беше по-силен от желанието да го подразни.

– Нямам такова намерение, освен ако не искаш помощта ми.

– Не искам нищо от теб, а само да се уверя, че няма да се месиш там, където не си желан.

– Приключи ли? – поинтересува се Райън и като изтика Чарли зад гърба си, зае мястото на прага. – Имам работа. И следващия път няма да е зле да се обадиш, преди да дойдеш.

– Знаеш много добре, че не трябваше да се връщаш. – Баща му го погледна за последно, после се обърна и се запъти към черния седан, паркиран до тротоара. Райън затвори вратата и за миг се облегна на нея в опит да се успокои.

Какъв ден само. Нямахме и миг спокойствие, откакто отвори очи. От закъснелия шофьор на камион, през инцидента с Чарли в училище, до запознанството с красивата жена с тъмните сенки в очите. Срещата с баща му, за първи път от години насам, постави черешката на тортата. Връщането му в Шоу Хейвън бе изглеждало като добра идея преди няколко седмици. Но какво си беше мислил?

* * *

– Мамо, татко дали е самотен? – Попи лежеше в леглото ѝ по гръб, а Джулиет се беше свила на кълбо до нея. Все още държеше книгата „Котката в шапката“, която четяха заедно. Попи сричаше думите, които Джулиет ѝ посочваше.

Това беше любимата ѝ част от деня – да лежи до сънената Попи и да обсъждат изминалия ден.

– Не знам, миличка – отговори Джулиет, – но мисля, че е добре. Работи много, а когато се прибере, може да си поговори с баба и дядо.

В крайна сметка живеят в един имот. Две постройките една до друга, с изглед към залива Чесапийк.

– И Никол. И тя се грижи за него.

– Да, така е. – Джулиет облиза устни, които, въпреки влажността на въздуха в ранна есен, бяха сухи. – Татко ти си е съвсем добре.

– Когато бях при тях миналия уикенд, беше кисел. Чух ги да се карат с Никол. Нещо за някакво парти, на което тя искаше да отиде.

Джулиет не трепна, не искаше да демонстрира каквато и да било реакция. Но ако трябваше да бъде откровена, изпита леко задоволство при споменаването на кавга между Томас и Никол. Само ѝ се искаше да не се бяха карали пред Попи.

Понякога ѝ се искаха доста неща. Не че всички се сбъдваха.

– Много хора спорят – вметна Джулиет, като опита

да не си припомня споровете им с Томас. – Но после се одобряват. Ето, както ти и новото момче в училище. Изглежда, се сприятелихте.

– Харесвам Чарли. Готин е. Бил е в сто и десет страни и знае как е „не“ на десет езика.

Джулиет се усмихна.

– Явно е умно момче.

– Но не и колкото мен. Аз съм най-умната в класа. – Попи се усмихна. – Справих се отлично с всички задачи по четене днес. Госпожата ми даде звезда.

– Така ли? – Джулиет се извърна, за да дари дъщеря си с усмивка. – Много си умна.

– Ще се похваля на татко този уикенд.

Джулиет задържа усмивката на лицето си.

– Той много ще се гордее с теб. Но можеш да му се похвалиш и по телефона. Винаги се радва да те чуе.

– И аз обичам да го чувам. – Попи се загледа в тавана, където Джулиет беше налепила фосфоресциращи звезди. Когато се нанесоха в къщата, обзаведоха всяка стая по свой вкус. Това ѝ се отрази пречистващо. Когато застана пред цветните палитри с бои в магазина, осъзна, че няма кой да критикува избора ѝ или да ѝ казва, че не се вписва в стила на останалата част от къщата. Това ѝ подеждва освобождаващо. Дори да беше боядисала цялата къща в яркочервено, на никого нямаше да му мигне окото.

– Може ли да си вземем котка? – попита Попи.

Внезапната смяна на темата накара Джулиет да прихне в смях.

– Защо питаш? – поинтересува се.

– Просто ги харесвам. Ноа има котка и куче. Но кучетата са големи и много лаят. Котките са по-милички.

– Не мисля, че можем да си вземем домашен любимец точно сега, миличка. По цял ден съм на работа, а ти – на училище. Няма да е честно да оставяме котката сама въщи през цялото време.

– Не може ли да си седиш въщи както преди? Беше хубаво.

Сърцето на Джулиет се сви. Това сякаш бе било преди цял един живот, а оттогава тя бе друг човек. Тогава имаше време да се грижи не само за Попи, но и за себе си. Дори се очакваше от нея. Редовно посещаваше козметичката си, пазаруваше с персонален консултант и придружаваше Томас на вечерите с клиентите му поне четири пъти в седмицата.

Харесваше ѝ да има собствен бизнес и сама да си бъде шеф, но би излъгала, ако каже, че не ѝ липсваше да разполага с времето си, особено за да го посвещава на дъщеря си. Сега почиваше само когато четеше приказка на Попи. Може би затова и двете се наслаждаваха толкова много на това.

– Не мога да си седя вкъщи – чу се да изрича, а гласът ѝ беше пропит от емоция. – Трябва да съм в магазина, имам много клиенти, за които да се грижа, и ще им липсвам, ако ме няма.

– Обичам цветята – каза Попи, сякаш напълно забравила за котката. – Харесва ми, когато ги носиш вкъщи.

Звучеше сънено, гласът ѝ – тих и провлачен. Обърна се на другата страна, притисна се до Джулиет и сви крачетата зад нейните.

Джулиет погали дъщеря си по косата, сърцето ѝ преливаше от любов към нея. Спечели си тази „награда“ след раздялата с Томас – не отсъстваше от вкъщи в часовете преди лягане, за да го придружава на вечери. Сега беше у дома всяка вечер, до дъщеря си.

Наведе се, целуна я по бузата и усети топлата ѝ кожа.

– Лека нощ, съкровище – прошепна, макар че равномерният пулс на Попи беше сигурен знак, че спи дълбоко. – Сладки сънища. Много те обичам.

Понякога това беше единственото, в което беше сигурна.